

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞİİR

mehmet aydın

SANCILI ETGİ

Mehmet AYDIN;

1923 yılında Afyonkarahisar'ın Bayat Bucacı'nda doğdu. İlkokulu Bayat'ta, ortaokul ve liseyi Afyon'da okudu. 1948 İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Askerliğini Mot. Topçu Asteğmeni ve arlı suhay olarak yaptı.

Pazarören, Cılavuz, Pulur Köy Enstitüleri ve Çanakkale Öğretmen Okuluyula: Bursa, Konya-Selçuk ve Ankara Gazi Eğitim Enstitüleri'nde öğretmen ve yönetici olarak çalıştı. Bursa Eğitim Enstitüsü'nde bulunduğu sırada görgü ve bilgisini artırmak amacıyla bir yıl Paris'te kalıp, üç yıl da Türk Dili okutmanı olarak Belgrad Üniversitesi'nde görev yaptı.

Eğitim Enstitüleri yönetmeliği ile öğretim izcenceleri ve Temel Eğitim Yasası taslağının düzenleme kurullarında delege olarak bulundu. MEB'in görevlendirmesi ile ortaöğretim Türkçe ve Edebiyat Öğretmenlerini Yetiştirme Kursları'nda öğretim görevlisi olarak çalıştı. Bir süre, eski Türk Dil Kurumu'nda Terim Kolu uzmanlığı yaptı. Türkçenin yazım ilkelerini saptama kurulunda üyelikte bulundu. 1980 yılında kendi isteği ile öğretmenlikten emekliye ayrıldı.

Bu çalışmalar sürecinde Dil Derneği ve Ankara Edebiyatçılar Derneği'nin kurucuları arasında yer aldı. 1962'de Türkiye Öğretmenleri Milli Federasyonu Yönetim Kurulu'na seçildi. Türkiye Yazarlar Sendikası, Dil Derneği, Edebiyatçılar Derneği, Sanat Kurumu, Dışişleri Türk Derneği, Türkiye Gaziler Vakfı, Sivil Emekliler Derneği, Kültür Bakanlığı Yayınlar Dairesi ve HAGEM üyelikleri görevlerini üstlendi. Öğretim görevlisi olarak uzun yıllar çalıştığı Bilkent Üniversitesi'nden sağlık nedeniyle 2008 yılında emekli oldu. Evli ve üç çocuk babasıdır.

İlgi alanları şunlardır: Türk Dili, şiir, eğitim ve eleştiri.

BUGÜNE DEĞİN YAYIMLANMIŞ YAPITLARI

Şiirleri

Özgürlüğe Açılan Eller (1971-1994); Halkın Soluğu (1978); Işığın Kavgası (1979); Yeryüzü Sancısı (1985); Şiirsiz Kalmasın (1985); Yürekte Yanan Dünya (1988); Mavi Ter (1992); Işıltılar (1995); Derin Bir Aynadan (1999); Bozkırı Aydınlatan Mavi (2004); Şiir Ülkesinde Yalnız Dolaşmak (2006); Şiirde Yaşamak (2007); Aydınlığa Tutunmak (2008); Güneşi Paylaşmak (Toplu Şiirler-2009).

İnceleme ve Araştırma Kitapları

Bayat-Bayat Boyu ve Oğuzların Tarihi (1984); Hasan Hüseyin Korkmazgil (Yaşamı. Sanatı. 1987-2002); Şairlerden İzler (1992); Ne Yazıyor Bu Kadınlar (1995); Türü Yönleryle Tekelemeler (1998); Edebyatın Kyyılarında (1998); Oğuz ve Türkmen Kültür Şöleni (2000); Ankara'da Resim Sergilerinden Notlar (2001); Ömrün Derin Sularında (2002); 17. Yüzyıl Divan Şairlerinden Vecdi Divanı (2003); Bayat ve Afyonkarahisar Çevresi Söylenceleri (2005); Çağdaş Yazımımızın Ustaları (2006).

Dile İlişkin Kitap ve Sözlükler

İlkokullar İçin Türkçe Geliştirilmiş Sözlük (1990); Yazım Kılavuzu (1990); Açıklamalı Deyimler Sözlüğü (1990); Türk ve Dünya Edebyatından Şairler ve Yazarlar Sözlüğü (1992); Geliştirilmiş ve Açıklamalı Atasözleri (1992) Effi Briest (Theodor Fontane, çev. Nijad Akipek, yalınlaştırma. 1999); Düşünceler ve Sohbetler (Epiktetos, çev. Burhan Toprak, yalınlaştırma. 1999); Edebyatımızda Kadın Şair ve Yazarlar Sözlüğü (2001); Yeni Derleme ve Tarama Sözlüğü (2003); Dil. Eğitim ve Şiir Durakları (2007).

Ders Kitapları

Eğitim Enstitüleri Rehberi (1962); Batı Edebyatı. C.I-II (1975-1977).

Hakkında Yazılan Kitap

Bir Mavi Aydınlık Mehmet AYDIN (Mustafa Emre. 2007)

Ortak Kitaplar

Türkçe Edebyat (1989); Yunus Emre-Nasrettin Hoca ve Hacı Bektaş Veli Düşüncesinde Hoşgörü (1995); Sözden Yazıya (1996); Şiir Akşamları (1996-97); Hasan-Âli Yücel (1997); Ankara Dostları (1998); Cumhuriyet Dönemi Türk Edebyatı (1998); Beşinci Bursa Edebyat Günleri (2000); Umutun Kanayan Yüreği (2003); Atatürk'le Aklın Aydınlığına (2003).

Aldığı Ödüller

Özgürlüğe Açılan Eller (1970 TRT Büyük Ödülü); Oluşum Dergisi Eleştiri Birincilik Ödülü (1980); Abdi İpekçi Deneme Yarışması Mansiyonu (1989); Güneş Dergisi Şiir Mansiyonu (1991); Nasrettin Hoca Fıkra Derleme Mansiyonu (1997); Ankara Valiliği Türk Eğitimine Hizmet Ödülü (1998); Türk Folkloruna Hizmet Ödülü (1998); TYS-Ank.T. ve Ed. Derneği; Emeğe Saygı Ödülü (2001).

Sancılı Ezgi

şiiir

Mehmet AYDIN

Mehmet AYDIN
Sancılı Ezgi
şir

Kanguru Yayınları
basım: Şubat 2011

ISBN: 978-605-4373-34-5
Sertifika No: 16840

Genel Yayın Yönetmeni
Aydın Şimşek

Grafik Tasarım
Nurgül Gökmen

Kapak Tasarım
Adnan Caymaz

Baskı
Ankara Ofset
Büyük Sanayi 1. Cad. Necatibey İş Hanı
Alt Kat No: 93 / 43 - 44
İskitler- Ankara
(0312) 384 50 63

Kanguru Yayınları
Konur sokak. No: 8/8
Kızılay/ ANKARA
0312 419 77 42
asimsek70@hotmail.com
www.kanguruyayinlari.com

Bir aydın Şairimiz: Mehmet AYDIN

40 yıldan uzun süredir Ankaralı bir şair... 1923 Bayat doğumlu. Ömrünün yarısından fazlasını Anadolu'nun dört bucağında, birkaç yılını da yurtdışında geçirmiş. Sonra Gazi Eğitim'de ve Bilkent'te öğretim üyesi... Türkçesi en güçlü, en güzel olan insanlarımızdandır.

1953'te Varlık'la başlayan yazarlığı ve şairliği 60 yıla yakın. Düzinelerle kitap yayını var: Şiir, inceleme, söyleşi, sözlük, derleme.

Tam bir Türk aydını ve Anadolu beyefendisi olan Mehmet AYDIN. Atatürkçü eğitimin dört başı mamur bir örneğidir.

Bu yıl Ankara'da yayımlanan toplu şiirleri, "Güneşi Paylaşmak" başlığını taşıyor (Karınca Yayınları). Enfes nice şiir bir arada. Mehmet AYDIN "Bir Yalnız Şair'de belki de kendini anlatıyor:

Bir Yalnız Şair

Yalnızlığa tutsaktı kalabalıklarda / Tırmandı dağ taş /
Bir ömür boyu / Yaşamın zorlu yamaçlarıyla / Kırak
bozkırlarda eğleşti / Boz bulanık sulardan geçti /Düş
dünyalarında gezindi sınırsız / Bulutlara aşklara tutundu /
Hüsranlara uğradı zaman zaman / Tuttukları elinde kaldı
/ Acılar ve kaygılarla kuşatıldı / Gene de dik tuttu başını

Uzattı ellerini / Darda kalmışlara /Göksel varlıklar yerine
/ İnsanlara koştu /Belini kırıp yoksulluğun / Dünyayı barışa
açma /Yurdunu cennete çevirme yolunda / yüreğini ve
kendini / Aydınlığın ateşlerinde yaktı.

Prof. Talat Sait Halman,

Cumhuriyet Gazetesi, 5 Kasım 2010, Ankara Eki (S.18)

Müslüm Kabadayı

SOFRASI GÜNEŞ DOLU ŞAIR: MEHMET AYDIN

Mehmet AYDIN'ın "toplu şiirleri", "Güneşi Paylaşmak" adıyla Ekim 2009'da Karınca Yayınları tarafından yayınlandı. 1970 TRT Büyük Ödülünü alan Özgürlüğe Açılan Eller'le başlayıp Yeryüzü Sancısı, Yürekte Yanan Dünya, Işığın Kavgası, Işıltılar, Derin Bir Aynadan, Şiir Ülkesinde Yalnız Dolaşmak, Mavi Ter, Şiirde Yaşamak, Şiirsiz Kalmasın, Aydınlığa Tutunmak, Bozkırı Aydınlatan Mavi, Yaşam Lirikleri'yle biten 14 şiir kitabıyla "Güneşi Paylaşmak"ı oluşturan şair, 87 yaşında bir delikanlı coşkusuyla hayatı kucaklamaya devam ediyor.

"Güneşi Paylaşmak"ın arka kapağında şair şöyle tanıtılmaktadır: "Mehmet AYDIN, Anadolu'nun bozkırlarından sözcükler devşirir. Dağ başında sessiz sedasız açan kır çiçekleri gibi unutulmaya yüz tutmuş sözcükleri yapıtlarına taşır. Yalın anlatımı, Özenle seçilmiş sözcükleri ve dil işçiliği ile Türkçenin yüz akıdır. Söylencelerden, türkülerden, masal ve kültürel değerlerden yararlanarak şiirini kurar. Toplumun hemen her kesimini, geniş bir izlek yelpazeyle birlikte ele alır. Toplumsal çelişkileri vurgulayarak bunları okurla paylaşır. Ezilen, sömürülen yoksul köylülerin ve emekçilerin yanında şiirleriyle saf tutar. Şiirlerinde hem duygu hem düşünce lirizmi hakimdir. Kentten seslenir, ancak sesi köylerden yankılanır. Yapıtlarıyla, yaşamıyla örnek bir eğitimci ve mücadele adamıdır. Kalemile köprü kurabilmeyi başaranlardandır." Bu özlü değerlendirmeye katılmamak mümkün değildir. Ancak, son cümlede geçen "köprü" sözcüğünün çağrışımını somutlamakta yarar var. Onun kurduğu "köprü", üzerinden geçilen değil, altından akanlarla hemhal olunan köprüdür. Bir bakıma, toplumun kanıksadığı kullanılmak anlamına gelen "köprü"leri silip atmak üzerine kurmuştur şiirini, diyebiliriz.

Şiir, örsü yürek ve çekici göz olan dil işçiliğidir. Mehmet AYDIN'ın hem Edebiyat Öğretmeni olarak bu alandaki birikimi hem de araştırmacı-incelemeci yönü, şiirinde kullandığı sözcüklerin zenginliğini derinleştirdiği gibi yeni bağdaştırmalar yapmasına da olanak sunmuştur. Öncelikle şiirinin bu yönü üzerinde durmamızı gerekli kılan örnekleri hemen sıralamakta yarar var.

"Değişmeyen nedir dünyada / Bir ateş çemberidir durukluk/ Uç verir çılga¹ çürüyenin içinden/ Yeni bir yaşam güler yüzüne insanın" (Ötelerin Sesi, s.488) "İnlerde ve turluklarda² barınan/ O'ydu O/ İnsanın taa içinde yanan/ Tertemiz gözlerinden tanıdığım..." (Ötelerde Yaşayış, s.36) Bu dizelerde geçen "durukluk, çılga, turluk" gibi birçok Türkçe sözcüğü Bayat Türklerinin sözlü dilinden alıp şiire kazandıran şairin, sanatsal bağdaştırma yöntemine örnek teşkil eden birçok imgeden birkaçı ise şöyle: 'Yaralı bakışlara/ Üşüyen türkülere karşı/ Öne çıkardım titrek umudu" (Gel, s.243) "Yunusça gelip oturdum/ Sevinin kuytusuna/ Dağıldı o zaman/ Her yere kanat germiş/ Sarı soluklu sıtmalılı hüznün" (Anıların Gelgiti, s.247) "Acının donuk parıltıları yansır gözlerden" (Sis Harmanı, s.248) "Işıktan bir ses/ Sesten bir ışık sızıyor/ Duygu kanatlanmış masmavi/ Sezgi kulaç atıyor habire/ Us sınırını zorluyor geleceğin" (Yaşam Göz Kırıyor, s.250) Son örnekteki "ışık, ses, duygu, sezgi, us" arasındaki diyalektiğe "geçmiş-gelecek" kurgusu bakımından dikkat çekmek gerekiyor.

Mehmet AYDIN'ın bozkırlarından sözcükler devşirdiği "ülke"sini, şiir dilinde farklı biçimlerde yoğurduğuna tanık oluyoruz. "Boz bulanık bir düşün/ Ülkesinde dolaşıyorum dalgın// Düşün bir kez geçmiş/ Baharın eli değmişti elimize/ Seken bir dağ suyuydu yürüyüşün..." (Ayrılık, S.224) Bu şiirde "düş" sözcüğünün cinaslı kullanımı yanında "baharın eli" imgesiyle sevgilinin yürüyüşünü "seken bir dağ

¹ Saban, pulluk, kayış tokası, fındalık, ince çubuk

² Tek katlı, sıvasız, düz damlı ilkel yapı, çobanevi

suyu"na benzetmesi, sanatlı anlatım bakımından şiir dilini zenginleştirmektedir. "Zamanın Ötesine" şiirinde "ülke"yi "düş"le şöyle ilişkilendirdiği görülür: "Senden ayırıp götürdü beni/ bulanık mor düşlerin/ en bilinmez ülkesine/ ve zamanın ta ötesine" (s .260)

"Boşadır artık el edişi sevginin/ Neye yarar şiirini bitirdi arzular/ Acının otarı dökülür içime ansızın..." (Yalnızlık, s. 10) şiirinde "otar" sözcüğünü kullanır, "zehir" anlamında. Son yıllarda yazdığı "Yalnızlığa Sığınma" şiirindeki "Acının dökülür zehri içime ansızın" dizesinden anlaşıldığına göre bu çabasında bir durulma söz konusudur.

Şiirlerde en sık kullanılan sözcükler ve bu sözcüklerle oluşturulan imgeler üzerine son zamanlarda akademik çalışmalar yapıldığı biliniyor. Mehmet AYDIN'ın şiirinde karşımıza sık çıkan sözcüklerin başında "güneş, mavi, ışık, ülke, acı, sıcak" geliyor. Bu sözcüklerin birkaçının bir arada kullanıldığı şiirin bir kesiti şöyle:

"Sarı saçlarını sarkıttı güneş/ Kaynaştı yer gök/ Diplerden doruklara/ Mavi kaynakları kabardı/ Yemyeşil koyakların/ Mavi terler döküldü/ Toprağın sıcak tenine" (Açılıyor Yollar, s.359) Burada "mavi kaynaklar"la "mavi terler"i yaşamsal dinamikleri işaretlediği görülüyor. Toplu şiirlerinin başlığı olarak niçin "Güneşi Paylaşmak"ı seçtiğini şairin, şu dizelere yüklediği yaşam felsefesinden anlamak mümkün değil mi?

"Başım dönüyor başım
Koskocaman bir avizedir Güneş
Şu yeryüzüne

Yıldızlar oynasır salkım saçak
Issız gecelerde meltemler estikçe
Okşar ağaçların yapraklarını" (İnsanım Ben, s.455)

"Dar zamanların ve sokakların koşturmacasında kaybolan kent insanı"nın ufkunu doğanın geniş ufkunda doluştıran şiirleriyle geleceğe kalacağını düşündüğüm Mehmet AYDIN'ın şiirinin güçlü yanı, bu doğadaki bitkileri kişileştiren imgeleridir. "Pırnakıl yemişe durur her güz" diye betimlediği "Ulu Zeytin Ağacı" şiirindeki kişileştirme yönü, "Bir bahadır direnciyle/ Yaşamı yalansız dolansız dümdüz" doğrudan "kişilik" kazandırma uyarıcılığına örnektir. (s.96) Buna benzer bir başka örnek ise şöyle: "Kuşlar tanıtır kendini ormana / Tek başına bir ağaç ağlar tepede" (Yalnız Ağaç, s.494)

Yine, çınar ve andıza dair farklı dize ve bölüm kuruluşlarıyla biçimlendirdiği şu şiir kesitlerini vermekte yarar görüyorum.

"Gölgesi ağırlık verir kurda kuşa
Eler iri dallarıyla gün ışığını çınar ağacı
Daldırmış pençelerini toprağa
Üstte uğultu altta çıtırtı
Varır dayanır kapısına eğrice bir kök
Deler gövdesini ıslak kayanın
Emip suları arılaştırır ve öze boğar
Ne denli olursa bulanık ve acı
Ağırırken yanı beli yoğrulur taze yaşam
Gizli bir ses yayılır diplerden doruklara
Bir kuşatma senfonisidir sanki uyumlu

Süresiz yeraltı savaşına uyanan" (İlçe Dönük Savaş, s. 158)

Bu şiirdeki "kuşatma senfonisi" ve "süresiz yer altı savaşına uyanan" imgelerinin çağrışım zenginliği önemlidir. "Ulaşıyoruz" şiirindeki "diri çayırlar"ın yaşamsal vurgusu ise, önceki dizelerdeki düz anlatımı aşmaktadır.

"Bir yanımız andız
Bir yanımız taşlı tarla
Sökeriz andızları
Hazırlarız yeni tarlalara
Bir yanımız ekin
Bir yanımız diken
Sökeriz dikenleri
Açarız
Diri çayırlara" (Ulaşırsız, s.367)

Bir kadını, seviyi anlatırken de doğadan yararlanan şairin, beslendiği kaynağın gözünü büyüttüğüne tanık oluruz. Bunu güçlü biçimde örnekleyen dizelere gelince...

"Şiirli hüznler kaplamış yüzünü/ Geçer yanı başımdan
sessizce sıcak kadın/ İnce bir dal gibi kırarak boynunu/
Andırır güzelliği solgun çiçekleri // ... Denizin köpükleri da-
ğılır saçlarında/ Alnına soluk ışığı vurmuş sanki ayın/
Kadınlığın bin bir çekiciliği uyur bedeninde/ Kışkandırır
melekleri perileri" (Süzülerek Giden Kadın, s.413)

Mehmet AYDIN'ın sanat anlayışını, iki karşıt cepheden örneklerle ortaya koymayı yeterli görüyorum. O, doğaya ve insana odaklı şiir anlayışında olduğunu gösterirken, doğadan ve insandan kopuk "sözlük şiirleri" yazanlara tepkisini şöyle dile getirir:

"Neler üretip neler pazarlıyorsunuz/ Köhne Bizans'ın
alaca entelleri/ Yüksekten bakan gözleriniz nasıl da şaşı/
Alkol kokuyor/ Küf kokuyor koltuklarınız ... Bizler gür sesi-
yiz/ Ezgisiziyiz Anadolu'nun/ Aydınlığı topu tüfeğiyiz/ Menzi-
limiz/ Sizlerin dışı cilalı/ İç belalı/ Fildişi kulelerinizdir"
(İstanbul Dükalığı, s.437)

"Biri aşırır sağdan soldan/ Kovanına bal toplar/ Kor-
sanlık malını alıp/ Ortaya seresim gelir // Sözcük avcısıdır
kimi/ Koşar tek dizenin ardından/ Alıp kurumuş sözcükleri/
Kırıp dökesim gelir" (Yunusça, s.333)

Toplumcu bir sanat anlayışıyla şiirler yazdığını ortaya koyarken, sanatını ve dünya görüşünü önemseydiği şair ve yazarlara da vefasını gösterir. Bunların başında da Nâzım Hikmet, Hasan Hüseyin Korkmazgil ve Aziz Nesin gelir.

"Ölümün gelip ta yüreğime oturdu/ Halkımın coşkun ve yiğit sesi Nâzım Koca Nâzım/ İlk kez senin için ağladım bilinçli/ Paris'te görüp kucakladığım Ozan Nâzım baba Nâzım" (Kayan Mavi Yıldız, s. 161)

"Sen ağlamayı sevmezdin Hasan Hüseyin/ Bu toprağın has dilini/ Sen ektin sen kaldırdın/ Bunca acılarla umudun/ Zehir zemberek yükünü/ Sirtında nasıl taşıdın?" (Çile Demircisi, s.323)

"Bir yıldız doğdu halkının bağrından/ Dar kapılardan harlı ateşlerden geçti/ Soğuk örsünde dövüldü yaşamın/ Bilendi yüreği bilendi beyni/ Körlere göz dilsizlere ağız oldu/ Silkeledi yerlerinden oynamayan/ Onca sağır kulakları" (Nesin Ustaya, s.337)

Toplumcu sanat anlayışına koşturarak Mehmet AYDIN'ın şiirinde toplumsal sorunlar, insanlık durumları, memleket gerçeği, çelişki-çatışma ve ilerleme süreçleri ağır basar. "Karanlık-aydınlık" çatışması birçok şiirinde farklı söyleyişler yanında benzer dizelerle karşımıza çıkar. Şöyle:

"Kara gecenin/ Seslere karışıp gitti tinim/ Anılarda seni topladım/ Döndü başım/ Hüznün sararmış ülkesini bekledim", "Kara bir kül olup/ Tersine dönmüş yanardağlar ağzında/ Savruldu dünyam" (Acının Ateşleri, s.226)

"Evlere sokaklara yazılmış/ Sildim karanlığın dilini/ Ateşler yaktım yüreklerle/ Karları eritip buzları çözmek için/ Bulutlara savurdum rüzgârları" (Derin Bir Aynadan, s.229)

"Yeni Dünya Düzeni" denen "paranın saltanatının küreselleştiği emperyalizm çağında", insanı nasıl örümceğe dönüştürdüğünü şöyle işler bir şiirinde:

"Kan oluyor, göz yaşı oluyor kirli para/ Nesne yerleşiyor insanın sedirine/ Durmadan körleşiyor ufuksuz

bakışlar/ Kimseler duyumsamıyor/ Yangının bacayı sardı-
ğım" (Yeni Düzen Aynası, s.221)

12 Eylül karanlığını şöyle dile getirir: "Kapıyoruz ağız-
larını çığlıkların/ Gücün sultanı egemen günümüzde" şek-
linde ikiliklerden oluşan dize kurgusu sonda üçlüğe dönü-
şür. aynı zamanda güçlü bir isteğe: "Bunca kurbanın say-
gısına/ Ne olur daha güzel dünyalara" Açılışın yolculuklar"
(Ne Olur, s.245)

Zaman zaman karabasanın toplumun tüm hücrelerine
nüfuz ettiği zifiri karardığın içinden kaleme sarılır şair. Ga-
zel biçimiyle kaleme aldığı "Çürümüş Dünya" şiirinden bir
kesit şöyle: "İzleri bile sonsuz ayrılıklar gibi buruk/ Anım-
sırım sevgi ülkesindeki sıcak esintileri" (s.238)

Onun şiirlerinde mücadele, paylaşım, sevgi, yaratıcılık
unsurları öne çıkar. "Yaşama Kapı Açıyorum" şiirinde bun-
ları bir arada hissetmek mümkündür. "Bahar yağmur-
larıyla suladım kıraç tarlaları/ Keyfimce nakışladım yaralı
umutlarını" der. (s.241)

85 yaşına kadar "öğretmenlik" mesleğinden kopma-
yan Mehmet AYDIN, "öğretmen" gerçeğini, yaşayan ve öz-
leyen cephelerinden şöyle şiirleştirir:

"Adı ve sanı duyulmamış/ art arda karanlıkların üste-
sinden gelen/ Bir öğretmen olacağım: / Kötülük ve hak-
sızlıklara direnen/ Boy boy öğrencilerim yetişecek" (Işığı
Kafasında Taşıyan Promete, s.34) Bu dizelerden de anla-
şıldığı üzere şairin didaktik anlatıma yönelmesinde "öğret-
men" kimliğinin etkili olduğu bir gerçektir. Bazı şiirlerinde
bu gerçek, şiirsel anlatıma önemli katkıda bulunurken bazı
şiirlerinde slogan diline düşürür. Bu çerçevede onun şiirine
"uyan", diline de "uyarıcı" denebilir. Şairin bu yönünü de
üç örnekle yansıtabiliriz.

"Baş eğme oğlum sakın/ Diz kırma kimselere/ Tepen-
de eşindirme zorbaları/ Zorba korkak olur/ Ve de kavgada
sinsi/ Durmadan kamçılayıp besler insanın/ öfkeli günleri-
ni" (Oğluma Sesleniş s.184) Bilimsel örgütlenmelerle/ Sıkıl-

ınış yumruklarla yasalarla/ Söke söke almalısın/ Çiğnenmiş haklarını" (Paydos, s.246)

"Bastırıyorum üstlerini/ Kinin yalanın korkunun/ Tutunup yüreğimin kıyısına/ Güne çıkarıyorum güveni/ Tıpkı bürümcükler gibi" (Sancılı Dünya, s. 222)

İnsanın yaşam serüvenindeki evrelerin özelliklerini de şiirlerinin zamandizini dikkate alındığında rahatlıkla dizele-re yansıttığı görülen Mehmet AYDIN'ın, "yaşlılık" dönemi-nin başında kaleme aldığı ve Ziya Osman Saba, Cahit Sıtkı Tarancı, Behçet Necatigil söyleyişlerini bir arada çağrıştıran "Gün Çekiliyor" şiirinde şöyle der: "Evlerse indirecek perdeleri/ Saklıyor arkasında / Yığınla gerçekleri" (s. 242)

Aynı çerçevede "Ne Kaldı Elde" şiirinde yaşlılık, yalnızlık ve hüznün egemendir İkiliklerden oluşan bu şiirin son bölümü taksim işaretiyle üçlenmiş. Şöyle: "Gül unutmuş rengini ilgisizlikten/ Şiirin ülkesi üzgün/ bozkır yutuyor engin boşluğu" (s. 240) Bu bölümün ilk dizesinde, hem güzel neden bulma hem de kişileştirme sanatı iç içe verilmiştir.

"Her şeyin değişip dönüşmekte olduğu"nu bilen bir şair olarak, "sevgi-yalnızlık" çatışmasını da şöyle dizelere döker:

"Daha yayılmadan kırık dökük şarkılar/ Acının dökülür zehri içime ansızın/ Ve ben çılgınlığın görkemine uyarım/ Yıpratır her sevgi ömrünü bir gün/ Büyük yaklaşımlar arkasında/ Bir sonrasız yalnızlığımı duyuram" (Yalnızlığa Sığınma, s.500 -son şiir)

Son söz- "Tepedeki Ağaç"ın yalnızlığı dikinedir; Mehmet AYDIN'ın çoğulluğu ise kökündedir. Onun beslendiği kök ise halk toprağında saçaklarını sürmektedir. Şiir(in)ce yaşa koca çınar...

İnsancıl Aylık Kültür Sanat Dergisi

Sayı:237, Nisan 2010

Sayfa : 29-30-31

GÜNÜ VE GEÇMİŞİ SOLUMALAR

Sn. Prof. Talat Sait HALMAN'a

Nice diktatörler gelip geçti
Şu çatışmalı dünyadan
Kimi kendine yonttu kitabı
Kimi azılı bir insan kasabı kesildi
Boza pişirip halkının tepesinde
Arı soyluluk adına
Kutsal sayılan türlü dinler adına
Çiğnendi özlü ortak değerler
Çiğnendi insan onuru
İçte ve dışta ün yapmak için
Barışçıl yöntemler alt üst edilip
Çılgınlıklar sürüldü öne
İnsanlık kurtulamadı zulümden kandan
Tarih ders almadı daha
Günü ve geçmişi böyle kayıtsızca
Sık sık solumalardan

ANADOLUYUM BEN

Tarihlerle yoğrulmuş Anadoluyum ben
Türküler halaylar uç verir her yöremden
Nice uygarlıklar gelip geçti üstümden
Kem gözlüye geçit vermez dağlarım
Katkısız "banısa açık oldu her zaman" bağnım
Dayanamam türlü türlü ayrılıklara
Yüreğime ateş düşer için için ağlarım
Kurur ırmaklarım ırlanmaz olur kavaklarım
Ağda kalkışır koyaklarla dere" boylanndaki
Nazlı nazlı efildeyen salkım söğütlerim

Paylaşılr yarım bırakılan ekmek
Yolculara eşe dosta her evde
Kır donlu atlar dolaşır yaylalarımnda
Yer etmedi ucuz kimlikler hiçbir köşemde
Kırılmasın umudun gür dalları körlükle
Ele güne yad yabana uyulup
Dönülmez kırık fayların
Deşilmesin yoğun acıları
"Vurana elsizlik, sövene dilsizlik gerek" tez elden
Geçmiş geleceğiyle halkını kardeşçe besleyen
Cenneti bozkırıyla bölünmez
Kahır yüklü Anadoluyum ben

UZAKLARDAN BEZEKLİ YAŞAYIŞ DAYATMASI

İçi çürümüş insanlar dolaşıyor
Tüketim pazan bulvarlarında
Dünler geride kaldı dostum
Nano besliyor geleceklere
Korku düş abartılar el ele
Yönsüz istekler zorluyor
Yıllann beklentilerini
Karmaşanın ucu kirli devinim
Sisleri çağırıyor çok kanatlı rüzgâr
Çılgınlığın notası sarhoş
Çileden çıkmış uysal kadınlık
Başları döndürüyor büyüsel saptırmalar
Dört duvar arasında kalmış
Bayındır düzenli yaşam
Karanlık tünellerde
İş kovalıyor babalar

Boyundan büyük düşünceler taşıyor
Cılız sırtlarında
Umutsuzca gençlik
Patlayıp dibe vurdukça sınıtır çelişkiler
Sürgit sanallık doğallığı iteler
Yarınlara şaşı bakıyor çocuklar
Daha haberleri yok aktan karadan
Kuşku bulutları sarmışken gelecekleri
Bozbulanık ırmaklar geçiyor gümbürtülerle
Şu kırılğan yaşlı dünyadan

TAA ORTA YERİNE

Aplansız yolculuğa çıkıyorum sensiz
Düşlerin saydamlığında yitiyor anılar
Kanımın çılğın atışını duyuyorum
Gelip saplanıyor içimi ısıtan gülüşün
Yüreğimin taa orta yerine

Elinden tutuyorum kimsesiz bir çocuğun
Açlığını ve ezikliğini sezdiriyor bana
Ruhumu sarıyor koca bir karabasan
Acı çeken yüzü oturuyor çizgi çizgi
Yüreğimin taa orta yerine

Kalksın istiyorum yalanlar dolanlar
Gözalıcı görüntülerle dolsun yurdum
Kimseler bulandırıp kırmasın aynaları
Sızıyor düşüncelerin çıplak ve tutsak rüzgârı
Yüreğimin taa orta yerine

İşsizler umarsızlar alıyor çevremi
Harlı ateşler kaplıyor bedenimi
Gururu kırılıyor uygarlığın sanki
Buz gibi soğuk bakışlar yöneliyor
Yüreğimin taa orta yerine

EĞİTİMİN BALKIYAN GÜCÜ

Onarmaya çıktım var gücümle
Sarsıntıyı besleyen engelli yolları
Gülmesi için yüzleri tüm insanların
Yapmacık ilgiler kol geziyordu ortalarda
Dağıttım her türlü sislerin perdesini
Yırttım başlara çöken alacakaranlıkları
Yürüdüm üstüne üstüne
Çelme takanlarla düzmece seslerin
Bir çıkış yolu aradım fırtınalı çaprazlardan
Süpürdüm kötülükleri kör kuyulara
Katıldım her boydan çocuklarla gençlerin sevincine
Yaslandım kürsüme geniş bir solukla
Eğitimin köklü aydınlık gücüne

YURDA SESLENİŞ

Nasıl düştün bu durumlara
Benim tapılası yurdum
Düşman dişlerini gösterirken yer yer
Yabana el sallıyor boyuna
İçimizdeki entellerle beyin yoksulları
Seni acılara saldı kimileri
Nasıl kurtulacaksın çaprazlarından
Bağrında ve tepende hora tepenlerin
Bir yanda kara düşünlő vurkırcılar
Öte yanda köpük particileri
Toprağın kurumuş yarıyor ormanların
Yarana merhem olamadık
Yanıyor içimiz kuruyor kanımız
El ele vermiş de yürüyorlar
Çiğneyip halkın öz değerlerini
Soros'un çocuklarıyla
Eli kanlı emperyalizmin
Gözü dönmüş uşakları

SAVUR BENÎ

Acının kanatlarını kırma yolunda
Savur beni ey rûzgâr savur beni
Götür en tekil yalnızlıklara
Bir adım ötesi kara gece olan
Sevgi susuzu kadınlara
Küllenmiş yaraları sarma peşinde
Kırılsın çemberi yazgının
Işıldasın uçuşan bulutlarda umutlar
Akşam serinliği vursun yüzlere
Bir ucu sevince çıksın ırmakların
Masmavi türkülere dönüşsün ağıtlar

Kızıl güneş boyun eğmiş dağlara
Koyaklar kararıyor sessizce
Ağaçları yalayıp yutuyor tozlar
Solgun çiçeklerse tederigin
Soluk soluğa şuracıkta
Dünya yol alırken tersine
Körleşmiş yürekleri arıtmak
Durdurmak için her şeyin yağmalanmasını
Savur beni ey rûzgâr savur beni
Zehir-zıkkım karanlıkların üstüne

BAŞEĞMEDEN

Nedir bu boğuk sesler
Bir bezginlik yayılıyor çevreye
Kuru ayazlar girmiş
Sıcak ilişkiler arasına
Silinmiş mavi düşler
Gerçekler ayaklar altında
Göklere tırmanmış geçim derdi
Başını kaldırıyor yitik umutlar
Gene de çıt yok bekleyişlerde
Sarargın
Eski tanıdık yüzler geçiyor önümden
Ay şimdi tepemde
Dağılıyor dağların ovaların uykusu
Seyrediyor o
Kaynaşan içten içe kargaşayı
Dil kirlenmiş
Düşünce kirlenmiş
Rafa kaldırılmış güven duygusu
Öyleyken
Canımızı dişimize takıp
Kurtulma savaşımı vermeliyiz
Başeğmeden
Günün boğazlaşma akışıyla
Sömürüyü çıkarları yalanı
Silip süpürmeyi öngören hiçliğin
Katkısız sevgilerle barışın
Salt engin egemenliği için

İNLETELİM

Bir zamanlar
Babanın oğula
Ananın kızına
Yüreklerini açar
Birlikte koşarlarmış geleceğe
Bulandırmış saldırganlar suları
Alabora olmuş dünya
Can derdine düşmüş insanlık
Yapısı bozulmuş doğanın
Türleri bozulmuş bitkilerin
Soyları tükenir olmuş
Kırlarda özgürce dolaşan
İrili ufaklı canlıların
Yeniden el ele verip
Daha fırsat geçmeden
Yarınları kurmaya koşmada
İnletelim gökyüzünü yeri
Ey yerkürenin
Her katmanından sahipleri

YALNIZ AĞAÇ

Toprağın yüreği atar
Devinir tohum
Gezinir yamaçlarda yeşillik
Titrer ışık
Bulutlar kucaklaşır
Sert kayalarla
Serilmiş bir halıdır yaşam

Uzatmış herkese ellerini bahar
Yürüyor doğada
Yanar kır çiçekleri
Yutar parıltılı yolları
Uzayıp giden arabalar
Ekinler tırmanır tarlaları
Çırpıntılı yankılar
Yayılır ufuklara
Kuşlar tanıtır kendini ormana
Tek başına bir ağaç ağlar tepede

BAHARIN GÜCÜ

Yeni dostlarla donandı sofr
Yemyeşil bir çimenin üstünde
Hışırıyor ağaç yaprakları tepemizde
Kuşlar cıvıldaşıyor çitler boyunca
Kadehler kaldırılırken birer birer sağlığa
Bir çocuk sevinci yayıldı ortalığa
Kırıldı tekdüze yaşamın beli
Unutuldu günlük yaşayışın tasaları
Gölgelendi geçmişteki
Sürüp giden tartışma sayfaları
Herkes yekinip kendine döndü kurtuldu
Kaskatı kurallar ve söylemlerden
Yenilip içildi eğlenildi
Felekten tatlı bir gün çalınmış oldu
Buğulu özlemler girdi araya
Sınırsız büyüüne mutluluğun
Götürüyordu bizi

SEVDAYA YOLCULUK

El attım yaşamın büyüğü derinliğine
Dur durak bilmedi bedenim ve beynim
Açlığını hiç gideremedim
Doyumsuz ruhumun
Aylar günler akarken boşlukta
Kabuk bağlar derin yaralarım
Gün geçip de
Unutulanları andıkça zaman zaman
Uç verir duygular ve duyarlıklarım
Dumanlanırken gitgide görüntüler
Yankılanır içimde
Ağıtlarla türkülerin ezgileri

Ürpertiler şahlanır
Ateşler sarar çevremi
Dili tutulur nesnelerin
Soluğu daralır düşlerin
Kulağı tırmalarken bir uğultu
Buğulanır inceden inceye
İlk gençlik günlerinden kalma
Sevda dolu
Çarpıntılı gözyaşları

ŞİİRE YÜRÜMEK

Çiğ yavanlığı besliyor boşluk
Şiir nazlı sığınağım benim
Ona koşarım ruhum üşüdüğçe

Koca evreni kaplar gücü
Tersyüz eder devinen nesneleri
Toplar avucuna sığdırır enginleri

Ağlayanla ağlar gülenle güler
Güle dönüştürür yaklaşınca dikenleri
Çeler katı aklı kimi zaman
Yayarak ışığını deler yerleri gökleri

Her bakışa davranışa yansır
Örselendikçe kaynar kanı
Karanlık köşelerinde bulur
Kendisini duyan insanı

Akan sular durur onun dilinde
Açar gönül gözlerini dilediğine
Çağları buluşturur bir günde
Sevgi dolaşır çalkantılı büyüğü benliğinde

KİMSESİZ BİR ÇOCUĞUN SEVİNCİ

İlk kazancımla bir otelde yattım
Uzandım yatağa sere serpe
Açtım penceresini ardına kadar
Çektim havayı ciğerlerime dolu dolu
Yaslandım koltuğa krallar gibi
Of be dedim
Kıraç tarlalarla kuytu eşikler
Kirli hanlar artık gerilerde kaldı
Sardım bedenimi patiska çarşafılara
Koydum başımı pamuk yastığa
Sığamadım kabıma gizli sevinçten

İşe ve aş'a kavuştum sayılır sürekli
Çalışma kapıları açılınca önüme
Dingin sulara kulaç atıp
Bükeceğim bileğini üvey yaşamın
Sesimi yükselterek öfkeyle
Ezikliğine inat yazgımın
Karşısına çıkacağım
Hep bundan böyle

SÖZÜN GÜCÜ

Sözü dövüyorum örste
Bir altın varak oluyor
Bir çelik
Atıyorum onu kızgın fırınlara
Yanıp pişerek karşıma çıkıyor
Elinden tutuyorum sözün
Salıyorum orta yere
Eritiyor kaskatı taşı
Isıtıp tipili havaları
Denizleri kaynatıyor
Usulca koluna giriyor varlıkların
Taç oluyor başlara
Gül satıyor pazarlarda
Kral kraliçe olup
Dil döküyor uyruklara
Işığa çevirirken kitapları
Kanatlı aşkları besliyor sürekli
Taht kuruyor şarkılarda

ŞİMDİ ARTIK

Gittin

Bakakaldım kapının arkasından

Ayak seslerini yankılıyordu

Ölgün günbatımı

Dayanılmaz ayrılığa bırakıverdın kendini

Hangi yücelik duygusu çekti seni

Çırpıntılı yüreğim

Nasıl dayanacak bu gidişe

Yazık ki arkada

İçin için yanıp tutuşan

İnceliğin kaldı geride

Gülkurusu parıltın

Isıtıyor sessiz odamı hâlâ

Kasıntılı bir bilinmezlik

Burgacına düştün

Arıyorum seni her an

Esridi yüreğim

Soluk soluğa kaldı içim

Şimdi artık

Yoktur onu donatan

AKAN GÜNLERE BAKIŞ

Nerede ve nasıl bitecek bu kargaşa
Derin duyguların kucağında
Çırpınır ölü sessizliğin gizli çılgılığı
Kimler önleyecek zamanın tökezlemesini
Korku sarmalında insanlar
Göçebe umutların arkasından koşuyor
Yerde kalmış adsız yetenekler
Arınmaya çalışıyor işsizlerle sayrılar
Geceler yutarken uykusuzlukları
Bir bekleyiş içinde gibidir herkes
Bıçak sırtında sanki
Gündelik ve sıradan yaşantılar
Sağırlaşıp da donmuş eski ilişkiler
Bağırlara çöken sorunlardan
Yiyip bitirecek bu gidiş
Üst üste birikip gelen
Çok yönlü
Karanlık kaygılardan

İNSAN NEREDE

Söyleyin insan nerede
Nerede insan
Büyük sözlerin arkasına gizlenmek
Değildir sanat ve söylem
Kirlenmiş hava
Kana bulanmış toprak
Parçalanıyor bedenler IRAK'ta
Kirli çıkarlar
Yeryağ için
Yanıyor dünya
Bakıyor yalnızca uzaklardan
Kaygısız gözlerle kitleler
Tıkanmış yaşamın damarları
Kapanmış kapısı yüreklerin
Yeni düzen uğruna
Canı çekiliyor umudun
Soğuk ışıklarla besleniyor
Çiy sarıya dönüşüp
Kardeşlik ilişkileri

İnsan arıyorum gün boyu
Taş kesilmiş yontular gibi
İnsancıklar çıkıyor karşıma
Söyleyin insan nerede
Nerede özünü yitirmemiş
Güven dolu
O sıcak özgür
Güngörmüş insan

İŞÇİYE SESLENİŞ

Neden sığınıyorsun sürekli
Hak aramada kaçaklığa
Her yerde dışlanıp ötelenen
Emekçisin sen
Boş kalmış alanların bak
Senin tepkisizliğinden
Küresel sömürüyü sorgulama yolunda
Başka seçenekler boşuna

Paydos köleliğe
Paydos işsizlikle açlığa
Silkin üstündeki eğretiliği
Bilinci kuşanıp kendini bul
Çoktan can çekişti
Korkuyu ve baskıyı örteleyen sosyal devlet
Can çekişti anamalcı nurlu ufuklar
Kimlerin elinde boy attı
Yaşamın durgunluğu
Kapkaçlık tırmanırken doruklara
Kısıtlanırken sesleri yığınların
Tepende gece gündüz demeden
Ötüyor pervasızca
Yırtıcı ve uğursuz baykuşlar

OKUDUM

Dışarıda gök gürültüsü
Uzandım pencereden
Doğayı okudum

Duvarda kadın tablosu
Süt beyaz.
Tuttum çıplaklığını okudum

Pusette uyumuş bir bebek
Tertemiz sular gibi
Eğildim tazeliğini okudum

Bahçede badem çiçekleri
Kokular saçıyor havaya
Odama sinen baharı okudum

Şarkılar geliyor kırık ve yanık
İnsanın içine işleyen
Çırpınan ezgileri okudum

Bulutlar birden yere sarktı
Sokakta adımlar sıklaştı
Koşuşan adımları okudum

Yarım kalmıştı kitabım
Aklım sıkışık rafa takıldı
Kavrayıp sıkıca onun /ışlıtlarını okudum

SAVRULAN SEVGİ

Uzamasını istemiştik sonsuza değin

En uç noktasında buluşmanın

Düşlerin dokusunu işleyerek

Sen görkemli yaşamın

Peşine düştün uça savrula

Başiboş benliğini zorlayarak

Koca bir dünyayı alt üst ettin

Boğuldu kaynağında kendi sesin

Mora kesti mutluluğumuz

Yetmedi sığ sular beklentilerine

Şaşkınlıklar sardı çevremizi

Elden uçurdu kayarak

Havalar da boy atıp

Limanlara sığmayan tutkun

Dağıttı

Gözlerden uzak

Sessizce beslenen

Kutsal sevgimizi

ANAMDI O ANAM

Onurla erdemin anıtydı
Yokluklara dayanıklı
Geçmezdi hiçbir kötülüğün
Yanından yakınından

Baktım sokaklara düşmüş
Adını haykırıyordu
Diri diri yakılmış
Oğlunun ardından

Halkının düze çıkması yolunda
Canlarını veren gençlerin
Acılarını büyütürdü bağrında
Ağrıtlar yakardı gün görmeyenlere
Şarkıları unutmuştu
Tepeden tırnağa
Keder yumağıydı anam

Savrulunca çocukları dört yana
Dağıldı ocağındaki düzen
Dayanamadı yorgun yüreği çekilere
Göçtü gitti dünyadan sessizce
Ne bir mutluluk gördü ömründe
Ne de gülebildi yüzü
En çok da budur insanı üzen

ÖNCE UYANDIR

Sus ey kalbim
Zorbalıkla sömürünün
Yangın yalımları savrulurken
Ezilgin / suskun halkların üstüne
Yan çiziyor besleme şairler
Akan kanları görmezden gelip
Sudan sanatçılık oyunu
Şan şöhret adına

Boğuldu için için dört yanda
Korkulu körlüklerde
Çocuklarla kadınların sesi
Yiğitler hoyratça atılmış dipsiz kuyulara
Anıları yayılır çürüklerde
Çoğaldıkça tasalarım
Açılıyor göz göz yaralarım

Kentler ocaklar yıkılırken
Açtım dirençle özgürlüğe açılan pencereyi
Dindirdim göklere yükselen çığlıkları
Işıklar toplama yolunda
Ayaklandırımdı türkülerini
Ağartmak için uzayan geceyi

Bağışlayamam soğuk bakışlarını
Çıkar dansıyla oynayanların
Fırtınalar kaplarken ufukları
Ateşe itilirken insanlık
Sus ey kalbim
Önce uyandır sarsarak
Şu körleşmiş dünyayı

YARINLARA DOKUNMAK

Yorulдум
Nerededir yolcuların durağı
Tut elimden
Götür beni denizlere
Güneşe vereyim benliğimi
Bulutlara götür beni
Susamıştır topraklar
Yeşersin bozkır
Çiğdemlerle nergislerde
Gülsün yüzüm
Düşler besliyor olmalı doyumları
Bir ucu kanıyor zamanın
Gün eğilirken tepemize
Çılgın bir kuştur gönlüm
Boşluğa sürgün
Tanıdık yüzlere takılır
Yekinir boyuna
Uzun yolculuklar
Yordu beni
Gene de yarım kalıyor yaşam
Tut elimden

GENÇLİK ESİNTİLERİ

Kentte yazdan kalma bir gün
Yapayalnızdım
Koşan genç bir kızın
Taze ter kokusu işledi yüreğime

Koltuğunda kitaplar
Yarı çıplaktı kolları
Ha bire savruluyordu
Ters esen rüzgârda
Pileli etekleri

Uçuşan saç tellerine takıldı
Sahipsiz atlara benzeyen
Uçarı tedirgin gönlüm
Tutkulara yaslanıp
Tutsaklığa dönüştü
Bir süre sonra
O öyküsel büyü

Şimdi uzaklarda kaldı
Kısa soluklu geçmiş
Saçını başını yolar sık sık
Zorlandıkça anılar
Sönmüş tutuşan ateş
Bir uğultu derinliklerde
Süzülür düşler ülkesine
Eriyen iç ürpertilerle

SANCILI EZGI

Ezgilerini avuçladım sarsıla sarsıla
Yoğun geçen bir sevinin
İnildedİ toprak çırpındı yaprak
Burçak burçak tere kesti göğüsler
Domur domur çiçekler açtı ergiden
Yıkıldı örölmüş duvarların yapısı
Dünyanın dışına kaydİ çizgiler
Yayla suları aktı köpük köpük
Diplerden doruklardan
Dağıldı düşlerin fildişi sarayları
İki yanı biçilmiş ayırlar
Uzanıp yürüdü kıvrıla kıvrıla
Altın koyaklarla buluşmaya

UZAKLARDAN SESLENİŞ

Düşün beni
Bileklerime kelepçeler vurulsa
Tıkansa da yollarım
Koşarak geleceğim sana

Tufanlar çökse de başıma
Vız gelir çok yönlü
Görünmez tehlikeler
Ayak bağı olur bana
Senden başka her şey

İşkence oldu artık umut
Hüsnü yağmuru olup
Yağmak isterim toprağına / unutma
Düşün beni...

Anı içip paylaşmıştık yazgıyı
Hariz bir dünya iken
Genliğin alevli coşkuları
Sarmışken bedenleri
Nasıl yaşarsınız ayrı ayrı...

Tıkıldı çevre yıkıldı dünya
Köl olur ölüm savrulurdu uslardan
Yeni türkülerle sakın avutma kendini
Düşün beni özgün / unutma...

ŞİRSELLİĞİN YİTİMİ

Kentlerin kaynaşan pazarlarına yöneldim
Yazık ki yollarım
Çıkmaz sokaklara düştü
Bitti gün
Bitti gece
Zaman bir su gibi akıp gitti
Ellerimi bir tanıdığa uzattım
Havada kaldı nedensiz
Sıcak ilişkiler bitti
Usuma üşüşüyor bin bir sorun
Ayaza kesmiş dünya
Kanarken için için
Onultucu güler yüzlü
Etkili sözler bitti

Durmadan kararıyor gözler
Tozdan dumandan
Yüze çıkıyor gizli gizli
Karşılıklı horlanışlar
Parıltılı aydınlıklar bitti
Bakındım sağa sola
Kuraklık sarmış ortalığı
Egemen ağızlara dilsizlik
Gelip oturmuş
Kırağı çalınca şiiri
Dayanamadım
Ben de bittim

MASALA DÖNÜŞEN GERÇEKLER

Körün değneği sayılır okul
Ortak niyetle çıkılır yolculuğa
Yaşamın kayırması yoktur
Kimi kıyılıp dağılır yarı yolda
Kimi doruklara çıkar kolayca
Yüze vurur yeraltı gömüleri
Gene de kara delikler açılır
O yöreden bu kentlere
İçinde büyüyen acıya
Eğilip bakar kişi

Söz pazarları kurulur alanlara
Doğrulukla güzellik
Toz duman olur hoyrat ellerde
Dünün ve yarının bittiği yerde
Sorular parçalanır utancından
Masala dönüşür gerçekler
Hemen arkası sıra
Çıkagelir Çapanoğlu

BOŞUNA

Adamın sağlığı sallantıda
Sabırsızca yekinir
Sıyrılıp kurtulmak için
Üzerinde kök salmış
Üstleri küllenerek kanayan
Baş döndürücü
Yığınla kötülüklerden
Çalıp çırpılmış bin bir düzenle
Yemiş yutmuş *geçmişte*
Ne yaşından ne başından utanmış
Devlet malı yurttaş malı demeden
Ün salmış ustalığında vurgunculuğun
Soludukça dağ gibi büyüyor
Duyuncundaki sırtan lekeler
Dökülüp birer birer ölüm döşeğinde
Gözlerinin önüne
Kaçmak istiyorsa da
Köşe bucak kirli istifçiliğinden
Ne var ki çırpınmaları
İç çekmeleri ve çabaları
Şimdi hepsi yanıtsız
Hepsi de umutsuzca boşuna

HAYKIRAN SEN OL

Sokaklar düzensiz bak
Dağıt korkuların akışını
Kısılmasın sesin
Kuru sıkıları ertele
Geç özgürlüğün kavşağını
Kaldır yumruğunu
Havada kalsın öylece
Kim getirdi bu karanlıkları ortaya
Savur onları bir çırpıda
Düşürme yere
Sar sarmala yiğitliği
Yok yaz döneği
Sürüklensen de sehpaye
Haykıran sen ol dünyaya

ALT KATMAN ÇOCUKLARI

Çavdar ve sünter tarlalarında büyüdük biz
Acı yokluklardan
Kanlı kavgalar içinden geçip geldik
Dayandık yaşamın güçlüklerine
Ağa baskılarıyla
Devletli baskılarını alt ettik
Devirdik marabalık ve yarıcılıkları
Kutsaldı emeğimiz
Ancak okullar
Ve kitaplarla güldü yüzümüz
Geleceğin doruklarına tırmandık
Büyüyor her yerde
Örgütlü gücümüz
Bundan böyle bilinsin
Hemen her katmanda
En güçlü etkiyle geçecektir
Bizim sözümüz

ŞARKICI KIZ

Perdeler açıldı birden
Dört yanda ışıklar
Patladı dalga dalga
Gece yarıldı gövdesinden
Süzülerek şarkıcı bir kız
Elinde mikrofonuyla
Yarı tüller içinde
Usluca sahneye kaydı
Salındı kuğular gibi
Uçar gibi sekti ve kıydaladı
Gülüşler saçarak çevreye
Başladı şarkısına
Sarkıttı dağınık saçlarını
Çıplak omuzlarına

Sesini algıların
Derin ezgilerine kattı
Yayıldı şarkıların büyüşü
Kilitlenmiř bakışlara
Gönüller kanatlandı
Anıları herkesin
Havada uçuřuyordu
Serpti son şarkısını sahneye
İnce yapılı şarkıcı küçük kız
İçeriği kırık ve boğuk boyutlu
Perdeler indi
ınladı ılgın kalabalıkların
Alkışlarıyla salon
Arkada ise şarkıcı kız
Gözyaşı döküyordu
İçin için
Kurtaramadığı annesine
Bir yıl önce
Açlıktan ölen

BİR ÇOCUĞUN TÜKENİŞİ

Pazarı
Pazartesiye bağlayan sabah
İşine koşuyordu yalınayak bir çocuk
Yüreğine gömüyordu
Günün alacasını
Kaç kez çiğniyordu
Yorgun yollar

Kesilmişti sesi babanın
Daha erkenden
Bir göçük altında

Kara taban oluyordu gün boyu
Bir lokma ekmek uğruna
El ayak çekilince akşamüstleri
Eline bakıyordu irili ufaklı
Ev horantası

Yıllar mevsimler geçti
Soldu benzi
Kara sular indi dizlerine
Sosyal haklardan yoksun
Hep sokaklarda harmanlandı
Ölümünü, aşamadı yaşamı

HEP SENİ DÜŞÜNMEK

İçim volkanlar gibi patlarken
Hiçbir zaman doyurmadı beni
Şu eskimiş çürümüş dünya
Taşındım göklerde bir yıldıza
Yepyeni daha el değmemiş
Kırık kanadıma aşk besteleri düzerek
Yoğun bir oluşumun kaynağı oldu zaman
Gene de seni düşündüm özlemle

Kalın bir duvar çekilmiş gibi şimdi
Sanki eski dünyaya
Rengi atmış olsa da soluk resimlerin
Kıskansa da ışıklı varlıklarını uzay
Saçtım mavi boşluğuna erdemleri
Topladı onları gizlice
Büyülü sevgi dolu ellerin
Ötede dilsiz
Puslu aynalarda beliren anıların
Sığınırdı sürekli sevincime yasıma
Bense hep seni getirirdim
Bir şarkı gibi yalnızca usuma

AYMAZLIĞIN GÖTÜRÜSÜ

Düşmanın yıvgasına uyup
Koparılmaya yelteniyorsun sen
Bin yıllık
Kardeşliği gövdesinden
Ağıda kesmiş ortalık
Kan barut ve mayınlı sorunlardan
Kara bir bulut kaplamış
Nazlı yurdun ufkunu
Seçilmiyor aklarla karalar dumandan
Yoksulluk ve yolsuzluk kol gezerken
Bir de siz su yüzüne çıktınız
Ey ayrılıkçılar
Çekin elinizi ülkenin üstünden
Ortak bir ses olalım korkuya ve sessizliğe
Barışçı bir dünya için
Özverili uzun bir yürüyüş
Bizi bekliyor üretim erimiyle
Tutarak kitlelerin nabzını
Çözölsün düğömler
İş ve emeğin eşliğinde
Kalksın aradan

Aydınlığa kapalı örtüler
Yıkılsın her türlü
Sinsi kuşatmalarla
Çağlar boyu hiç sonu gelmeyen
Sürekli kırımları taşımış
Çıkarıcı güdüler

Yıvga: Entrika, kışkırtma, iğva

Erim; Hedef

SİSLİ YAŞANTILARI DAĞITMAK

Sorgulamalar yumağıyla boğuştum
Eşeledim kuşkuları
Kurgulanmış gerçeklerden kaçıp
Yalansız bir dünyaya
Açmaya çalıştım penceremi
Yol açıcı bir sesi yakalamak için
Attım kendimi uçurumlara
Yıllardır kurtarılmayı bekledi
Kirlenmiş değerler ve açmazlardan
Tırmandığım sarp yamaçlar bile
Denenmiş seçeneklerin hep
Sisli yaşantılara çıktı ucu
Kimdir karartan
Güneşli günleri sürekli
Sığınmak boşunadır/gizemli varoluşlarla
Dönek kıvrımların ardına
Sıklaşmadan ulaşılmaz adımlar
Beklentisi arınmış ve saydam
Kurtuluşun kaynağına

IRGATLAR

Emekçiler akıyor sabah sabah

Beşer onar

Kentin alanlarına

Yüreklere tedirgin

Belirsiz bir bekleyiş içinde

Bakışları bulanık

Elleri şakaklarımda

Ayakları çağrıya hazır

Kadınları erkekleri

Bir yanları üryan

Bir yanları yamalı

Güvenceden yoksun

Dünden bugüne

Sigortaları ise

Hak getire

HÜZÜN TAHT KURUYOR

İstemler kayıp giderken elimden
Sorunların korkulu düşü olmak
Geçiyor içimden
Sık sık kesintiye uğruyor zaman
Beynimde isyancı bir kalabalık
Ellerim boşlukta aranıyor
Özlemimi sayıklıyorum umutsuzca
Yitik bir sevgilinin
Her yer kıvrıyor sancıyla
Anıları tökezliyor soluk soluğa
Hüzün taht kuruyor inceden inceye
Yüreğimde boy atan acıyla

Akşamın homurtulu alacasında
Yankılanırken kırılganlıklar
O yine uzaklardadır
Geçit vermiyor nedense
Dağlara tırmanan pusarık yollar
Kuşatılmış buğulu bakışlara
Kara bir perde oluyor kavuşmamıza
Boyuna içinden içinden kanayan
Uzak yakın dünyalar

SENSİZLİK

Ezgiler çıldırttı beni
Çığlığa döndü güler yüzlü türküler
Uyku tutmaz oldu gözlerimi
Tak etti bağrıma sensizlik
Kuruyup kaldı o kükreyen yürek
Bir türlü sabahlara ulaşmıyor geceler
İçten içe bir kurt kemiriyor duyarlığımı
Varlığım mı savrulmada ne
Sanki ayaza kesmiş koskoca dünya
Dili tutulmuş odaların
Zaman daralıp parçalandıkça
Çocuksu yüzün çıkıyor karşıma
Kimseler ayrımında değil yokluğunun
Yitik biri var kör aşırıtlarda
Kesmeyin yollarımı
Küllere dönüşüyor git gide
Kapanmayan yaralarım

ÇIKTI DAĞLARA

İşçinin işi yoktu
Ekmek arslanın ağzında
Kimseye bel kırmak
Gelmiyordu içinden
Sıktı dişini
Sıktı yumruğunu
Taşlara duvarlara
Anlattı derdini
Daldı uzun uzun gözleri
Sövdü katlanılmaz yazgısına
Sesini duyan yoktu
Geçmişte yaşadığı
Av geldi usuna
Aldı silahını evden
Çıktı dağlara

TEPKİSEL KOŞU

Karlar yağıyor başıma karlar
Kararıyor gözlerim
Sendeliyorum kaldırımlarda
Yekindikçe içten içe
Deliniyor karanlığın bağı
İç erincim sık sık yağmalanıyor
Yitiklerden belli belirsiz
Kuru bir ses
Gizemciliği dayatıyor anlamsızca
Diplerden akan bir su oluyorum
Yatağı dağıtılmış
Kar yarası kaplıyor bedenimi
İçimdeki tutuşan yangın
Buza kesiyor yaşanan kötülüklerden
Koşuyorum çılglık çılgıca umutsuzca
Dönüşü olmayan bir erime doğru

BOYALI KALEMLER

Devşirme düşünle sözün yedeğinde
Yürür döne dolaşa renkli kalemler
Ön yargılı destekçilerin güdümünde
Övgülü söylemler ve alkışlarla donanır
Kimi kez yalpalar kimi kez geçilmez çalımlarından
Sarar ortalığı rokokolu enteller
Hep kendilerine dönüktür çabaları
Her alanda umutları körelten
İçlerinde ur gibi bir şeyler büyüten
Sizi gidi losyonlu kalemler sizi
Şaşırtırlar insanı ne varsa güvenle ilgili
Sömürüyle kör çıkarın yardımcıları
Kuşkulu bir dikkati göz ardı ederek
Gerçekleri dağıtıp koyu sislerle bürürler
Kimlik ve yön duyguları kaymış
Ortak değerler alt-üst olmuş kafalarında
Alkış tutarlar zulmün baskısına
Özgürlük değer bulur salt öznelliklerinden yana
Ne yazık ki şaşı bakarlar halka ve vatana

ELİ KANLININ SERÜVENİ

Öldürümü nasıl göze alır
Sıradan bir insan
Sabrın dizginlerini koparmak
Neyin çıkar yoludur
Ne denli acımasız olursa olsun
İçi içini yiyerek ağlar
Kan tutunca eli kanlı
Hangi neden uzak düşürür
Sağlıklı düşünmeyi
Yaşamın rengini değiştirme çabası
Kimin işine yarar
Hiç yoktan
Bir de başka cana kıymak acı kinle
Gözünü bile kırpmadan
Kör bir kuyuya düşmektir
Yargısız uygulamalar
Karanlık geceleri kuşanmaktır
Sanki zamanın avına çıkmış deli korsanlı
Ocalara ateş düşürür süresiz
İki yanlı

BİR ANLIK KURTULUŞ

Dağıttım kendimi bu akşam
Sıradan yaşamın dışına çıkıp
Takıldım coşkunun arkasına
Yükseldim masmavi göklere
Yoldaş oldum bulutlarla yıldızlara
Kutsal gücünü tattım özgürlüğün
Sordum yıldızlara nerde eviniz
Siz de benim gibi yeryüzünden kopup
Her gün dev gibi büyüyen
Bunalımları mı terkettiniz
Yıllarımı bir an için
Sildi süpürdü coşku seli
Uzaklaştı üstümden
Dağlarca birikmiş
Kaygıların o karanlık eli

YÜREĞİME SARDIM

Başımı döndürüyor sonsuzluk
Evreninde dolaşıyorum gizin
Bir yol ayrımında durdu zaman
Yüreğime sardım eski bir yarayı

Sürçtü acılardan dilim
Yanık ezgilerin perdesini çektim
Bitti gün / bitti uçan çılgınlıklar
Eylüllerin buruk hüznüne yürüdüm

Solgun bir gül / göz kırpmıyor
Hâlâ belirsizliklerin durağında
Başını almış da gidiyor sessizce
Üstü küllenmiş bir aşk / gün ışığında

Nedir içimi kemiren bu kuşku
Yorgun suların / önünü kesmiş bir buzdağı
Donmuş geçmiş / sararmış sevginin parıldayan yüzü
Düğümlemiş yaşamın dipdiri anıları

ERTELENEN DÖNÜŞ

Kimi zaman mayası
Kurumaya yönelir duyuların
Kimi zaman, gücümüz
Tozlu yollarda savrulur
Oysa çevresiyle var olur insan
Uzaktaki sen
Eskimiş bir bakışla bakmaktasın bana
Bilirsin gözlerin bulutlanırdı
Durup dururken

Kuşkuları dağıttım çektim diplere
Düşüncelerimi soyunup
Serdim önüne
Başka başka yaşamların
Özlemini sezdirdin inatla
Kararttın gönül ışığını
Dönüşün ertelenmiş yok yerden
Bin başlı burukluğa açılmış kapılar
Bulanık düşler yolculuğunda
Aksa da yatağında
Dupduru ayrılık suları
Gene de üzdün beni çok
Çok derinden

SÜNGER AVCILARININ DRAMI

Kaç süngerciyi yuttu şu deniz
Kaç kayık sarı bayrakla döndü iskeleye
Nice gelinlerle anaların
Vurgun yedi yürekleri
İşsizlik ocaklara otururken
Ne özlemler bitiyordu ne de acılar
Güneşin ilk ışıkları
Vuruyor yeniden umarsızca
Iskelede bekleyen kalabalıkların
Kaygılı yüzlerine
Yeni bir gün
Yepyeni bir umut
Gitmek de
Geride kalmak da zor denize
İlkel yaşayışları değiştirmek için
Birlik gücüne sarılmak vurgulanıyor
Bilinçli bilinçsiz herkese

BEKLENTİYE SESLENİŞ

Yaşamın kırılğan yolculuğunda
Tökezlemesin gelecekler
Gerçek erinç gerçek gönenç için
Her şey ağrısızca eşitlenmeli
Kimin sesi kimin bileği güçlüyse
Bassın toprağa çıksın düze
Kara delikleri tıkansın dünyanın
Gürül gürül aksın tertemiz sular
Kovalım üstümüzden
Kirli dille kirli havayı
Parkları alanları doldursun insanlar
Çınlasın dalga dalga her yerde
Şen şakrak türkülerle
Bahar şenliği şarkıları

Yarı aç yarı tok kimselerin
Gülsün yüzleri
Kıralım belini körlüğün
Kapatalım kapılarını bağnazlığın
Parıldasın yerle göğün birleşmiş ısıltısı
Dağlarla çevrenlerin bulutsuz yüzüne
İlerlesin adımlar
Yumuşacık bir meltemin
Okşaması duyumlansın tenlerde
Mutluluk ve güleryüzlü anıların
Duyulsun tatlı tatlı
Enginlerden gelen
Mırıldayıcı fısıltısı

YİTİRİLEN BENLİKLER

Devirmek geçer içimden
Zulmün kalelerini
Bunca emek bunca yapı
Kimlerin adına yükseldi
Tır tır titredi işçiler
Kamçıların önünde
Omuz verdiler taşlara
Omuz verdiler soğuk demirlere
Yıllar geçti
Adları da
Emekleri de unutuldu
Kimi kötürüm kaldı evinde
Kimi öldü kurtuldu
Uzak olsun üstlerden uzak
O zehir kusan kirli eller
Hep boğucu yaşamlara
Sürükledi bizi

Tıka basa çağlar aktı
Değişmedi yazgılar
Düşler düşlerle halkalanırken
Gerçekler yerine
Gene de nedense
Düşler algılanır bilinçsizce
İşte böyle böyle kardeşler
Yitirdik dövüle dövüle
Kendi benliğimizi

SEVGİYE KASİDE

Sevgi ah anıtsal sevgi
Senin yolun hep aydınlığa çıkar
Düşsel bir evrendir
Senin ülken
Eriyip darmadağın olur
Kinler kör öfkeler acılara
Değerse senin elin
Kadınlarla genç kızların
İççekişlerine karışır

Sıcak ipeksi sesin
Üst katmanlarda unutulmuş
Umursamaz bakışlar
Uğramaz asla semtine
Su gibi akar gönüllere
Senin ölümsüz varlığın
Ayıklarsın çağlar boyu
Sunaklarda yer alan
Kanlı pürüzleri
Boyuna besleyip büyüterek
Yanıp sönen ışıklarınla
Yeni yaşamlara açılan
Eşitlikçi gür gelecekleri

YILDIZLARLA SÖYLEŞİ

Yıldızlar yıldızlar
Nasıl bir yurt tutmuş
Yanar sallanırsınız geceleri
Sınırsız boşlukta
Geçmişî geleceğı
Sonsuzluğa uzanan
Korku dolu
Yaslantısız askıda
Neden titreşirsiniz
Yoksa büyülü bir ezgiyle
Dönüşsüz yollara mı çıktınız
İşte insan
İşte dünya
Kimlerle söyleşiyorsunuz
Hangi ürperti yaşanıyor
Ateşin taşındığı töreninizde
Nereye konuktur ışıklar
Her şey çok karmaşıklaştı
Şu durmadan dönen yerkürede
Alın üstlerden tasaları
Yakın gitsin gönül erinciyle
Kopmaz bağlar kuralım
Sımsıkı ve sevgi içerikli
Hem sizler
Hem kutsal şölenlerinizle

NEDENSİZ NEDENİ ERTELEME

Bir dürtü içimi kemiriyordu
Başımı alıp çıktım sokağa
Sessizlik çınlıyordu
Issız gecede
Düşlem engelleri sardı çevremi
Dört yanım uzayıp giden
Bir karanlık
Bir boğuntulu soruydu sanki
Çıldırarak
İşten bile değil diye düşündüm
Özlemler anılar istemler
Sıraya girdi
Sonra ince duyarlıklara
Yasladım başımı
Ruhlara işleyen bir şarkı gibi
Yıldızlar yağmuru gülümseyip
Yakuttan parıltılarla
Yağmaya başladı gökten
Apansız çözöldü kaynağında
Nedensiz neden
Böylece
Derin bir soluk alıp
Kendime geldim

ÇAĞIR BENİ

Karanlığı yırtma yolunda
Direnişini sırtlamışsan bilinçli
Kitaplarda yormuşsan ısıltılı gözlerini
Sevgiye açmışsan emeğe dönük kollarını
Yanında yer almışsan
Yükleri tutsak kimselerin
Saçlarını süpürge yapacaksan
Sömürü savaşında
Önce sönen ocakları
Yeniden tutuştur
Tut ellerinden yıkılmışları
Kaldır ayağa
Suskun bakışları konuştur
Eğer kırılırsa bir gün
Dayanma gücün
Çıktığın çetin yollarda
Çağır beni
Yoldaş olurum güneşe aya
Bil ki
Bu yönünle sevdim seni
Çıldırasıya

DİNMIYORDU

Ne zaman ayağım
Bir taşa takılsa
Halkımın dertleri depreşir içimde
Ne bitip tükenmez sorunları varmış onun
Daha el değmemiş diye düşünürüm
Omuz verdim her yapısına
Dağlar kadar yüce olan
Ağıdına ağıt
Türküsüne türkü kattım
Sürekli üstlerinde gezindi gözüm

Gene de gülmedi
Bir türlü
Onlara dönük yüzüm
Öylesine yaygındı ki
Kimi umarsızdı
Kimi işsiz
Kimi sayrı
Kiminin kaynamıyordu
Ocakta bir kaşık aşı
Kimininse dinmiyordu
Gece gündüz
Yitirilen sevdikleri için
Dökülen kanlı gözyaşı

ÖLÜMÜ GÖZE ALMAK

Yine yürüdüm yalın kılıç
Üstüne üstüne kötülüklerin
Havayı delen mermiler gibi
Denizi yaran gemiler gibi
Ölüm tasarımda bugün
Yılgınlık yok
Pes etmek yok
Vuruşmak kıyasıya
Kötülüğü salanlarla
Sürekli tazelemek gücü
İnsanın insanlığı için
Sonsuzluğa yaymak direnci
Dönüşsüz bir yola baş koymak
Çarpışmak öğün öğün
Hep şaşmaz bir konumda
Ölüm tasarımda bugün

YERİNİ ALMAK

Mevsimler alabora
Karlar örtmüş yürekleri beyinleri
Yılgınlığı yedekliyor soluklar
Gün suskun sokaklar suskun
Sallanıyor üstümüzde
Karanlığın perdeleri
Kim örseledi akan zamanı
Kim devirdi içlerdeki dağları
Neden kurumuş eteğindeki ırmaklar
Yekindikçe anımsıyorum
Eski bir söylenceyi
Direncin şimşekleri çakarken
Taşlı yollarıma
Bıraktım gücümün dizginlerini
Şaha kalktı dağlar taşlar
Kaldırdı başını tutsaklığın kızı
Birden çılgınca çıktı önüme
Attı kendini kollarıma
Sonra da o uysallığın kızı
Toparlanıp yöneldi
Asıl yerini aradığı
Savaşım saflarına

AYRILIK ACISI

Bitmeyen bir sađanak oldu özlem

Nerde ışık demeti ellerin

Onca puslu geceleri

Kim getirdi aramıza

İşte düne karıştı

Yine tekdüze yarın

Duygulu bir dile dönüştü anılar

Hani nerde konuşan gözlerin?

Suların dibine gömüldü sanki

El ele söylenen

Coşkun türkülerle mırıltılar

Uğursuz fırtınalar çıktı birden

Tasaları artıran

Yitikler aynasında aradım seni

Yoktun

Tipilere verdim bağrımı

Koyu bir kızılık çöktü başıma

Hani nerde savrulan

Gür saçların?

Sıg gölgesinden kaçtım
Hep sitemli kırık sözlerin
Sert kayalara vuruyor yüreğimin dalgaları
Ayrılığın kıyısında
Hani nerde o
Sımsıcak bakışların?

YAŞLI PARIS

Yeni gelin gibi süzülür
Paris'in ortasında SEN nehri
Eyfel Kulesi tutar nabzını
Yararak akan ak bulutları
Kentteki kaynaşan halkın
Her renkten her soydan
İnsan seli doldurur bulvarları

Asık yüzler dolaşmaz Paris'te
Şarkılar danslar bin bir figürlü işveler
Yaygın aşk pazarlarını besler
Yosma kokar sokakları
Karaderiliyle ak tenli buluşur izbelerde
Yaza dönüştürür gönülleri

Sanatın büyüğü yayılır dört yana
Düşlerle örtülüdür kimlikleri
Savrulur homurtuyla gece gündüz
Solur kasıntıyla çapraz ikilemleri
Dünyayı parmağında oynatmaya çalışan
Pigal'in çocukları

İçindekiler

Mehmet AYDIN'ın Yaşamöyküsü	1
Bir Aydın Şairimiz	5
Sofrası Güneş Dolu Şair: Mehmet AYDIN	7
Günü ve Geçmişi Solumalar	15
Anadoluyum Ben	16
Uzaklardan Bezekli Yaşayış Dayatması	17
Taa Orta Yerine	19
Eğitimin Balkıyan Gücü	20
Yurda Sesleniş	21
Savur Beni	22
Başegmeden	23
İnletelim	24
Yalnız Ağaç	25
Baharın Gücü	26
Sevdaya Yolculuk	27
Şiire Yürümek	28
Kimstesiz Bir Çocuğun Sevinci	29
Sözün Gücü	30
Şimdi Artık	31
Akan Günlere Bakış	32
İnsan Nerede	33
İşçiye Sesleniş	34
Okudum	35
Savru lan Sevgi	36
Anamdı O Anam	37
Önce Uyandır	38
Yarınlar a Dokunmak	39
Gençlik Esintileri	40
Sancılı Ezgi	41
Uzaklardan Sesleniş	42

Şiirselliğin Yitimi	43
Masala Dönüşen Gerçekler.....	44
Boşuna	45
Haykıran Sen Ol.....	46
Alt Katman Çocukları	47
Şarkıcı Kız	48
Bir Çocuğun Tükenişi	50
Hep Seni Düşünmek.....	51
Aymazlığın Götürüsü.....	52
Sisli Yaşantıları Dağıtmak.....	54
Irgatlar	55
Hüzün Taht Kuruyor	56
Sensizlik.....	57
Çıktı Dağlara	58
Tepkisel Koşu.....	59
Boyalı Kalemli	60
Eli Kanlının Serüveni	61
Bir Anlık Kurtuluş	62
Yüreğime Sardım	63
Ertelenen Dönüş.....	64
Sünger Avcılarının Dramı	65
Beklentiye Sesleniş.....	66
Yitirilen Benlikler.....	68
Sevgiye Kaside	69
Yıldızlarla Söyleşi	70
Nedensiz Nedeni Erteleme	71
Çağır Beni	72
Dinmiyordu	73
Ölümü Göze Aldık	74
Yerini Almak	75
Ayrılık Acısı	76
Yaşlı Paris	78

"İşçinin işi yoktu
Ekmek arslanin ağzında
Kimseye bel kırmak
Gelmliyordu içinden
Sıktı dışını
Sıktı yumruğunu
Taslara duvarlara
Anlattı dardını
Daldı uzun uzun gözleri
Soydu kalkanılmaz yazgısına
Sesini duyan yoktu
Gecmiste yaşadığı
Ay geldi dauna
Aldı silahını evden
Çıktı dağlara"

mehmet aydın

SANCILI ETGİ

kanguru yayınları

KANGURU YAYINLARI
Köndü Sokak 8/8 Kızılay/Ankara
Tel: 0 312 419 7742
asimsek70@hotmail.com
www.kanguruyayinlari.com